

"Pronunciamiento" periodístic

Passi que el Martín Prieto es perdi amb una rosa i es pensin que és un segrest. Passi que un graciós truqui a *Diario 16* i creguin que és un atac a la llibertat d'expressió. Passi que ens hàgim hagut d'empassar durant setmanes el vídeo del Pedro J... Però això de l'Ansón, això sí que no. Que ens ofengui explicant-nos obvietats (que si ell i tots els seus col·legues són una colla de facciosos dedicats a bramar mentides, mitges mentides i les veritats –només– que interessin) no té nom. Què es pensa?, que tenim deu anys?, que encara no hem caigut de la figuera?, que ens impressiona molt que l'hagin fet acadèmic?

La megalomania patològica d'aquests personatges dels mitjans de comunicació de Madrid és més pròpia de les aventures del Gran Visir Iznogoud que no d'una conjura renaixentista. Haurem de pensar que aquest pobre home es pensa que fins ara llegíem l'*Abc* i escoltàvem la COPE creient que tot el que hi diuen i escriuen és veritat. Aquesta és la malaltia històrica de la reacció espanyola, que és prou il·letrada per a pensar que amb quatre pamflets amb faltes d'ortografia i dues hores de crits davant un micro ja tenen el populatxo enganxat. Ja s'ho pensava Queipo de Llano el 36 i ara s'ho pensa l'Antonio Herero. Bé, és el seu problema.

Madrid és la capital d'un estat que va tenir un imperi on no es ponía el sol. Només fa cent anys que van perdre Cuba i les Filipines i encara ara els obsedeix esbrinar qui va enfonsar el Maine. L'estat espanyol és d'una submissió canina als Estats Units però, alhora és capaç de plantar-se al bell mig de l'OTAN i dir que ho aturin tot perquè Gibraltar és seu. I això, aquesta consciència profunda de poder, del poder de sempre que es flaira al vestíbul de tot ministeri, és el que genera aquesta mena d'actituds.

Luis María Ansón i els seus companys són les cares actuals d'un producte que va imposar-se al mercat a l'època del comte-duc d'Olivares. Són gent que s'enorgulleix d'haver-se educat amb l'enciclopèdia Álvarez i que considera un problema d'estat que un ex-director d'*Abc* s'hagi quedat sense feina. Són els que ingressen al geriàtric de la Real Academia de la mà de la Lina Morgan i amb els

aplaudiments de la més gran concentració d'ex-falangistes que es recorda des de la dissolució de la Divisió Azul. Són els qui reconforten la vellesa plàcida de Serrano Súner, que així pot repassar amb satisfacció l'*Abc* del diumenge mentre pren el sol en un banc del Retiro.

I l'esquerra? Malauradament només ha de tastar el poder per començar a manifestar els símptomes de la mateixa malaltia. Els soterranis tètrics del Ministeri de l'Interior deuen tenir algun virus contagiós que va acabar causant trenta morts. Però, pitjor és que, gràcies a la con-

xorxa d'Ansón, ara el PSOE vol passar per l'únic partit que assegura l'estabilitat de l'estat. I ja sabem què vol dir assegurar l'estabilitat de l'estat. Aquests dies hem tingut la impagable oportunitat d'assistir a un debat sobre codis morals entre Felipe González i Pedro J. Ramírez. Dos gegants de l'ètica aplicada a la democràcia. Després d'això potser haurem perdut la capacitat de sorpresa, però, en canvi, Déu n'hi do el material que tindrem acumulat per a explicar històries de por als nostres nets durant els llargs vespres de l'hivern.

Com si no fos prou, ja anuncien unes cintes amb converses que, se suposa, demostren la conjura. Pel que s'ha publicat es veu que Barrionuevo, Vera, Galindo i companyia anaven a tot arreu amb el bolígraf-enregistradora, per si de cas. I si

hem de creure el Pedro J., també amb la càmera oculta darrere la cortina. És a dir que encara haurem de sofrir més pseudoescàndols del vodevil costumista madrileny.

En vist que això no s'acaba mai, jo proposo de fer bo el tòpic i que els ciutadans d'aquesta riba de la Mediterrània encarreguem un estudi dels diners que ens costen tots aquests personatges. Quant ingressen els mitjans de comunicació que paguen els sous amb publicitat institucional. Quant hem d'aportar a la Real Academia de la Lengua Española perquè organitzi les seves representacions. I, finalment, quant hem hagut de desembutxacar entre tots per comprar tot l'arsenal de les pel·lícules de James Bond en matèria d'enregistrament.

Quan ho hàgim comptat, ho deduïm de la declaració de la renda i llestos. I qui vulgui jugar a l'*Scalextric*, que se'l compri. ■

SALVADOR COT

"Luis María Ansón i els seus companys són les cares actuals d'un producte que va imposar-se al mercat a l'època del comte-duc d'Olivares."